

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Борис Грінченко

БЕЗ ХЛІБА

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Борис Грінченко

Без хліба

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Грінченко Б.

Без хліба / Б. Грінченко — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого», — (ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

«Без хліба» Бориса Грінченка – оповідання, присвячене традиційній для авторського ідіостилю проблемі соціальної несправедливості, бідноти селян.*** Перу автора належать й інші твори, зокрема, «Батько та дочка», «На розпутьті», діалогія «Серед темної ночі», «Під тихими вербами», «Пан Коцький», «Каторжна», «Сам собі пан» тощо. Борис Грінченко відомий як талановитий письменник, який працював у жанрах прози, поезії та драматургії.

© Грінченко Б.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

I	5
Конец ознакомительного фрагмента.	6

Борис Грінченко

БЕЗ ХЛІБА

I

Край села стояла хата поганенька, а в її жив селянин із жінкою та з дитиною – хлопчик був невеличкий, недавнечко народився. Вже третій рік був, як вони побралися, – з чужого села він її взяв, – а все ніяк не могли збитися на хазяйство. У їх тільки й було худоби, що теличка, – купили її торішню весну, – та й та недавно здохла. А хоч би й не здохла, то все ж годувати нічим було б. Як усе недороди, то й самим їсти нічого – не то що теличці. Поплакала Горпина за теличкою, так хіба з того доможеться?

На весну зовсім у селянина не стало хліба. Тижднів зо три позичками жили, а тепер уже його знає, як і жити – ніхто й позичати не став, усякий каже:

– Що я тобі позичатиму? У мене в самого, може, діти голодні сидять, а тобі давай, давай, а назад і не сподівайся. Ти вже он у всього села напозичавсь. Тут сам за мішок хліба, може, хтойзна-що віддав би!

Раяла жінка Петрові до пана піти, найнятися. Пішов на сусідній хутір – не взяли: і так багато, кажуть, наймитів. До другого пана пішов, так той глянув, що в Петра одежа – лата на латі, подумав, що гольтіпака, пройдисвіт якийсь, – не схотів і говорити.

– Геть! – каже, – багато вас тут ходить таких!.

Зовсім не знав Петро, що й робити. У кого коняка була, так хоч возити панські дрова з лісу наймалися, а йому й того не можна.

Одного ранку встала Горпина вдосвіта. Дитина ще спала. Молодиця почала тихесенько біля печі поратися, а Петра послала дров урубати. Порається, а сама думає:

– Якби цей тиждень так-сяк перебутися, а там, може, поміг би Господь, то поїхала б до батька в Сироватку: може б вони хоч з мішечок дали. Лихо без коня: то сіла б, поїхала, та й годі; а тепер, поки-то випрохаєш у кума того коня!

Відчинилися двері. Петро вніс дрова, додолу кидає.

– Та не грюкай-бо так, дитину збудиш! – каже Горпина.

Розтопила молодиця в печі, поставила горщики. Тоді підійшла до діжки з борошном, глянула:

– Петре, а Петре!

– Га?

– А що ми оце робитимем?

– Як?

– Борошна тільки на раз, та й то хлібини на дві. Помовчав Петро, далі каже:

– Що ж його зробиш? Я вже й сам не знаю...

– Хіба ще піти попрохати?..

– Та до кого ж іти, коли у всіх напозичалися так, що ніхто вже не дає?

Горпина й сама це добре знала. Замовкли обоє. Прокинулась дитина в колисці, молодиця взяла її на руки, почала годувати. Воно вхопилося голодне, та й кинуло: молока нема. Тільки ще дужче заплакало. Каже Горпина:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.